

Arrest

nr. 220 619 van 30 april 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 april 2019 houdende de terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMAN, die *loco* advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 18 april 2019 aan in de nationale luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa. Zij was in het bezit van een paspoort afgegeven op 30 januari 2019 en een visum type C geldig van 18 april 2019 tot 23 mei 2019 voor een duur van 20 dagen, met het oog op toerisme.

Op 18 april 2019 wordt verzoekende partij gehoord door de Federale Politie te Zaventem.

Op 18 april 2019 wordt voor verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving genomen. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“afkomstig uit Kinshasa met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor een medische behandeling en afhandeling van financiële zaken naar België te komen. Echter uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) en “VisaNet” blijkt dat het visum werd verstrekt voor een toeristisch verblijf in België. Op basis van deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en dat zij bij haar visumaanvraag een ander reismotief heeft opgegeven dan haar huidige verklaarde reismotief aan de Belgische buitengrens. Verder legt ze een hotelreservatie en een terugkeerticket voor welke na verificatie van de Federale Politie beide geannuleerd zijn.

Betrokkene voldoet zodoende niet aan de voorwaarden van haar visum en eveneens niet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscodex.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is enkel in het bezit van 120 US dollar voor een maximaal verblijf van 20 dagen (geen geldig terugkeerticket – verblijfsduur visum) in België. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Voor een verblijf op hotel in België dient men volgens de geldende richtbedragen over 95 euro/dag/persoon te beschikken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing in vraag.

2.3.2.2 De *in casu* toepasselijke bepalingen van het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen."

Uit een lezing van het hierboven geciteerde artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11), die in onderhavig geval gestoeld is op artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet genomen wordt door de minister of zijn gemachtigde. Op grond van artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet kan de overheid, die bevoegd is om de toegang te weigeren, bovendien eveneens beslissen tot intrekking of nietigverklaring van het visum.

De bestreden beslissing is mede ondertekend door administratief assistent J.N.. In de mate verzoekster zich afvraagt of aan een administratief assistent de bevoegdheid van de minister kon worden gedelegeerd dient de Raad te verwijzen naar het Ministerieel Besluit van 15 maart 2017 tot wijziging van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 4 van hetzelfde besluit bepaalt:

"In artikel 6, van hetzelfde besluit, laatst gewijzigd door het ministerieel besluit van 20 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in paragraaf 1 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

a) de woorden " artikel 2, tweede lid, artikel 3, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7°, 8°, 9° of 10°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vijfde lid; " vervangen door de woorden " artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid; ";

b) de woorden " artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; " worden vervangen door de woorden " artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter; ";

c) de woorden " artikel 42septies; artikel 43; artikel 45, §§ 1 en 5; de artikelen 47/1 tot 47/4; " worden vervangen door de woorden " artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4; ";

d) de woorden " artikel 61/8; " worden vervangen door de woorden " artikel 61/8, § 1; ";

e) de woorden " artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/20; artikel 74/21. " worden vervangen door de woorden " ; artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20; artikel 74/21.";

f) het tweede lid wordt opgeheven;

2° paragraaf 2 wordt vervangen als volgt :

" § 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1."

Het administratief dossier bevat een "akte tot aanstelling van de Directeur-generaal", van 16 februari 2016 waaruit blijkt dat dhr. J.N. wordt aangesteld om "1° de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 6, §1 en 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009; 2° te beslissen over de afgifte, de verlenging, de nietigverklaring of opheffing van een visum."

Uit een samenlezing van de hierboven vermelde bepalingen en de aanstellingsakte vloeit voort dat administratief assistent J.N., die de bestreden beslissing heeft genomen, hiertoe wel degelijk bevoegd was. De kritiek van verzoekster is niet dienstig.

Er is *prima facie* geen schending aangetoond van artikel 3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.3 In het tweede en derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en manifeste appreciatiefout.

Verzoekster betoogt dat de motivering steunt op haar verklaringen, namelijk dat zij haar pensioen-dossier in orde wil maken en voor een medische behandeling is gekomen. Haar verklaringen stemmen volledig overeen met haar aanvraag van het visum voor het Belgisch consulaat. Verzoekster verwijst meer bepaald naar haar brief van 8 maart 2019 waarin zij uitlegde waarom zij naar België wenste te komen. Verzoekster had ook alle documenten bij ter staving van haar verklaringen. Deze zijn ook overgemaakt aan de politie-inspecteur, inclusief de brief van 8 maart 2019. Er is geen enkele tegenspraak tussen haar verklaring ten tijde van de visumaanvraag en haar verklaringen thans aan de grens.

Met betrekking tot haar vliegtuigticket wijst verzoekster op een misverstand en dat zij haar terugkeerticket nog op 17 april heeft gewijzigd in 6 mei. De politie-inspecteur weigerde de e-mail die zij had ontvangen via haar GSM na te kijken.

Wat de reservatie van het hotel betreft stelt verzoekster dat het hotel blijkbaar haar reservatie had geannuleerd. Zij was hier niet van op de hoogte.

Verzoekster betwist dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte. Zij verwijst naar haar brief van 8 maart waarin zij uitdrukkelijk uiteenzette dat ze de cheques, uitgekeerd door de pensioenkas, in België komt verzilveren. Het betreft een totaal bedrag van 4890 euro. Daarnaast beschikt zij over een Franse kredietkaart waarop nog een bedrag van 2.761,69 euro staat.

2.3.2.4 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De beslissing tot weigering van toegang met teruggrijping vermeldt uitdrukkelijk het hierboven weergegeven artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Waar verzoekster verwijst naar de brief van 8 maart 2019 gericht tot de consul van België leest de Raad dat verzoekster verklaarde naar België te willen komen om haar rechten op haar weduwepensioen te vrijwaren, in dat verband een aantal cheques te komen verzilveren en een totale medische 'check-up' te willen ondergaan. Verzoekster verklaarde aan de grens dat zij voor een medische behandeling en afhandeling van financiële zaken naar België is gekomen.

Waar uit de gegevens van het "VIS" blijkt dat het visum werd verstrekt voor een toeristisch verblijf, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat haar verklaringen niet overeenstemmen met het reismotief. Zelfs aangenomen dat verzoekster dezelfde verklaringen heeft afgelegd op het moment van haar visumaanvraag, stelt de grensinspecteur vast dat de hotelreservatie en terugkeerticket geannuleerd waren. Verzoekster betwist niet dat de reservatie van het hotel was geannuleerd. Bovendien blijkt uit het verslag van de Federale Politie van 18 april 2019 dat de reservatie geldig was van 18 april tot 3 mei, hetgeen niet overeenstemt met haar verblijfsperiode. Waar verzoekster betoogt dat de grensinspecteur haar e-mail van het vliegtuigticket op haar GSM niet wilde nakijken, is zij weinig geloofwaardig aangezien uit het verslag blijkt dat zij op dezelfde wijze het bewijs levert van haar afspraak met de arts:

“zij toont dit aan opsteller op haar smartphone”. Verzoekster overtuigt aldus niet en weerlegt de motiveringen in verband met de hotelreservatie en het terugkeerticket niet.

Daarnaast betwist verzoekster het tweede motief op grond van artikel 3, eerste lid, 4°. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op het moment van de aanhouding in het bezit is van 120 US dollar en niet in het bezit is van een krediet- of bankkaart. Verzoekster verwijst weliswaar naar een Franse kredietkaart doch verklaart eveneens dat zij enkel een fotokopie van de kaarten kon voorleggen aangezien haar dochter in het bezit was van de kredietkaart. Waar verzoekster verwijst naar een bedrag dat zij nog te goed heeft van de pensioenkas toont zij niet aan dat zij op het moment van de aanhouding over dit bedrag beschikte. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat 120 US dollar voor een verblijf op hotel in België niet getuigt van voldoende bestaansmiddelen.

Op basis van de vaststelling dat verzoeksters verklaringen niet overeenstemmen met de toeristische doeleinden waarvoor het visum werd verstrekt, kon de gemachtigde van de minister op goede gronden concluderen dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet diende te worden toegepast. Op basis van de vaststelling dat verzoekster in het bezit was van 120 US dollar kon de gemachtigde eveneens op goede gronden concluderen dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van het verblijf en op grond van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet rechtsgeldig een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving treffen.

Het tweede en derde middel zijn *prima facie* niet ernstig.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN